

Εφημέριοι στη Βασιλεύουσα: Πάθη και διακονία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Γνωρίζω, όμως, και μια εντελώς αντίθετη ιστορία. Την έζησα προσωπικώς. Μια ιστορία μεγάλης μετανοίας. Φυσικά, δεν θα αναφερθώ σε ονόματα ή ναούς.

Βρίσκομαι σ' ένα πανηγυρίζοντα ιερό ναό κάπου στην Πόλι. Μέσα στο ιερό βήμα βλέπω ένα (για νεωκόρος μου φάνηκε) που εγνώριζε τα πάντα από τάξη. Άριστος στη διακονία του. Στο τέλος, με την απόλυσι, τον πλησιάζω και τον συγχαίρω:

—Μπράβο! Είσαι ο καλύτερος νεωκόρος που έχω συναντήσει.

Αμέσως αυτός άρχισε να κλαίει!

—Μήπως σε προσέβαλα, ζητώ συγγνώμη, του λέγω.

—Όχι, πάτερ. Αλλά δεν είμαι νεωκόρος. Είμαι καθηρημένος διάκονος, και μένω στην Ελλάδα χρόνια τώρα, δουλεύοντας ως καθηγητής.

Συζητήσαμε επ' αρκετόν. Κατάλαβα ότι δεν υπήρχαν ηθικοί λόγοι. Μόνον λόγοι ανυπακοής.

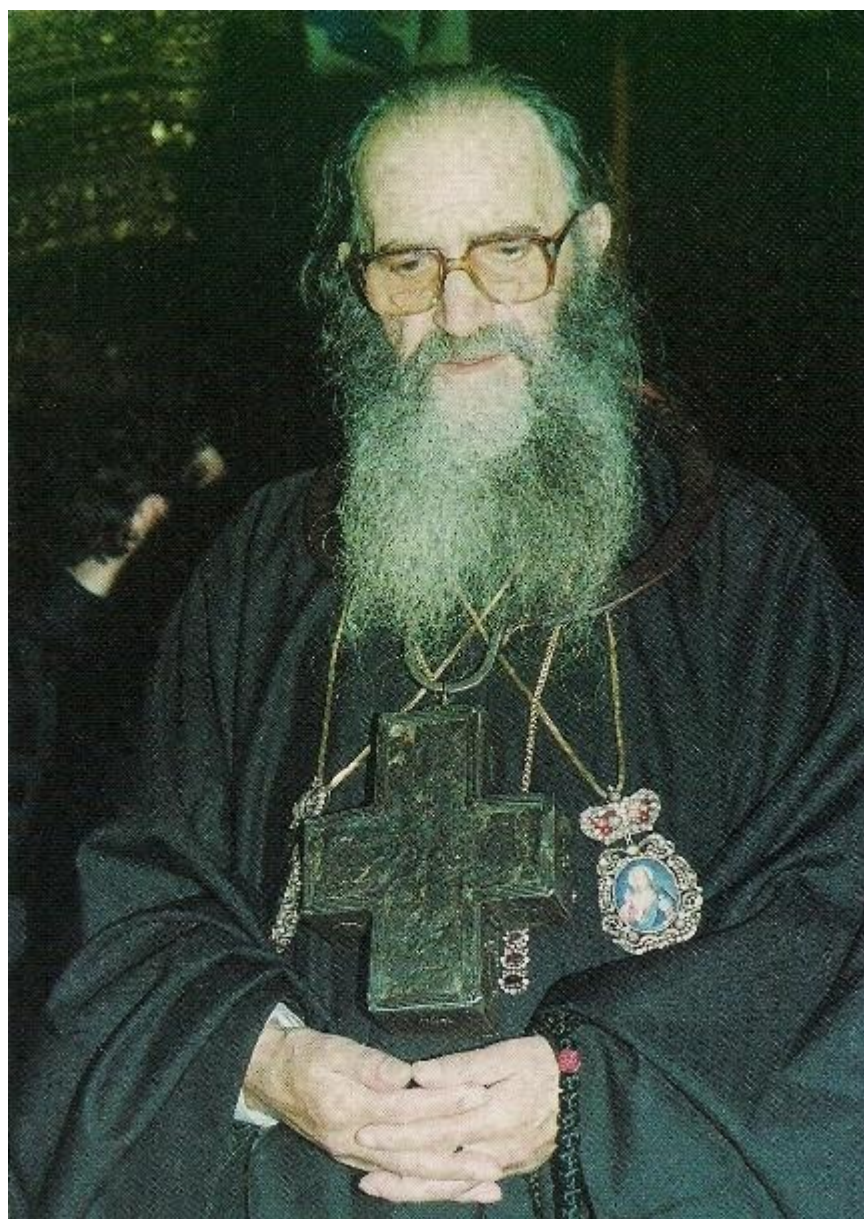
—Άκου, του λέγω, αν διετηρήθης καθαρός, πήγαινε στον Πατριάρχη. Βάλε μετάνοια. Ζήτησε συγγνώμη. Αυτός θα σε δεχθή και θα σε επαναφέρει.

Είπαμε κι άλλα πολλά. Σκορπίσαμε. Μετά από 2-3 χρόνια βρέθηκα πάλι στην Πόλι σε κάποιον άλλο ναό. Διακονούσε ένας διάκονος. Δεν μου πήγε στον νου τίποτε. Μετά την απόλυσι με πλησιάζει, με αγκαλιάζει, με φιλάει, δακρύζει.

—Δεν με θυμάσαι; Είμαι ο τάδε, κι όλα έγιναν όπως μου είπες!

Τώρα πλέον ως ιερέυς άμισθος υπηρετεί με ζήλο πολύ σε εκκλησία της Πόλης! Καλή του ώρα!

Έχω δε διαπιστώσει ότι καλοί εφημέριοι διευβολίζουν τους αλλόθρησκους και πολλάκις οι σχέσεις τους είναι φιλικές. Εξαιρούνται βεβαίως οι «γκρίζοι λύκοι».

Στα Σεπτεμβριανά όλες οι εκκλησίες της Πόλεως και των όμορων Μητροπόλεων υπέστησαν διώξεις, καταστροφές και ιεροσυλίες αφάνταστες. Μια, όμως,

εγλύτωσε. Ποιά; Οι Άγιοι Απόστολοι στο Φερίκιοϊ.

Το τι θα συνέβαινε εκείνη τη φοβερή αποφράδα νύχτα, στους λεγόμενους (στους Τούρκους δηλαδή) ήταν γνωστό από ημερών πολλών. Έγινε θέμα συζητήσεως στους θαμώνες του απέναντι του ιερού ναού καφενείου. Ψιλοκουβεντιάζουν οι Τούρκοι μεταξύ τους. Άλλοι υπέρ, άλλοι κατά. Κάποιος επεμβαίνει.

—Πρέπει να προστατέψουμε τη ρωμαίικη εκκλησία, διότι σ' αυτήν, το ξέρετε όλοι, είναι ένας παπάς που μας βοηθάει στις ανάγκες μας, στις αρρώστιες μας, στην ανέχειά μας.

—Πάψε, ρέ! Παραμύθια! λένε οι φωνασκούντες αντιτιθέμενοι.

—Θα σας το αποδείξω! Αμέσως κιόλας. Δεν έχω ούτε μια λίρα πάνω μου, ψάξτε με. Θα πάω στο σπίτι του παπά και θα σας φέρω 500 λίρες!

Πάει, λοιπόν, και χτυπάει την πόρτα. Ζητάει τα χρήματα παρακαλώντας, λέγοντας πως έχει μεγάλη ανάγκη, άρρωστη γυναίκα και άλλα τέτοια. Ο παπάς απαντά:

—Βρέ παιδί μου, δεν έχω τόσα χρήματα πάνω μου, και μάλιστα τέτοια ώρα. Θα ζητήσω και από τις αδελφές μου, όμως. Περίμενε!

Συγκεντρώνει το ποσόν και του το δίδει. Τότε ο Τούρκος τρέχει στο καφενείο και κρατώντας τα χρήματα στα χέρια του ψηλά και δείχνοντάς τα φωνάζει στους ομοφύλους του:

—Βλέπετε, όλοι; Αυτός είναι ο παπάς!

Έτσι, λοιπόν, εκείνο το φρικτό βράδυ του 1955, όλοι οι τούρκοι γείτονες περικύκλωσαν την εκκλησία των Αγίων Αποστόλων και όταν άρχισαν να έρχονται οι παρακρατικοί τραμπούκοι και ο μαινόμενος όχλος με ρόπαλα και μαχαίρια, βρήκαν τους ομοθρήσκους τους να προασπίζονται αποφασισμένοι τον ιερό ναό: «θα περάσετε πάνω απ' τα πτώματά μας και ύστερα θα πειράξετε τον ναό και τον παπά»!

Το όνομα του εφημερίου; Δημήτριος Παπαδόπουλος. «Άνους», κατά τον Πατριάρχη Αθηναγόρα. Ταπεινός και απέριττος, ευλαβής και αφανής. Ποιός Δημήτριος; Ο κατόπιν Οικουμενικός Πατριάρχης Δημήτριος! Από τους καλύτερους Πατριάρχες του 20ού αιώνας!

Ας είναι αυτά τα ολίγα ταπεινό μνημόσυνο γι' αυτόν τον υπέροχο Πατριάρχη!

Υπάρχουν, αδελφοί συλλειτουργοί, και άλλα πολλά. Ενθυμούμαι όμως τον άγιο

Γρηγόριο τον Θεολόγο που λέγει ότι ο λόγος δεν πρέπει να γίνεται «αηδής διά τον κόρον», διό και τελειώνω εδώ.

Αυτοί οι πρεσβύτεροι αξίζουν τον θαυμασμό μας. Χωρίς ποιμνιο, χωρίς «τυχερά», χωρίς κρατική ενίσχυσι, χωρίς καμμιά εξουσία (σημειωτέον πως η κρατική εξουσία εκεί δεν αναγνωρίζει καθόλου τους κληρικούς παρά μόνον τους εφοροεπιτρόπους των βακουφιών, οι ιερείς και οι επίσκοποι είναι ως μη υπάρχοντες), γαντζωμένοι σαν τα στρείδια στον βράχο της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, χτυπούν καμπάνα και μ' αυτήν διαλαλούν ότι υπάρχουν, ότι η Ρωμηοσύνη ζή και θα ζή έως ότου έλθη ο Ευλογημένος. Αμήν.

Πηγή: Περιοδικό Ανάπλασις, τ. 462-463, Ιανουάριος-Ιο